

anvende den, kunde Børnene lære at skrive i kortere Tid, f. Eks. 100 Timer.

Jeg betragter det altsaa som hævet over al Tvivl, at en Reform af vor Seminarieundervisning bør foregaa ikke for, som jeg begyndte med at sige, at gøre Lærerne lærde, men for at gøre dem klogere, give dem en bedre Ballast at møde med i det praktiske Skoleliv end den, de unge Mennesker møder med nu. Lærerne skal ingenlunde støbes i Forme, tværtimod, det maa være al Undervisnings Ende og Begyndelse, at der er mange Veje, som fører til Rom, men det bør være Seminariets Opgave at vise Metoden og Vejene, som fører til Maalet, og saa maa Læreren være stillet frit overfor, hvilken af disse Veje han vil bruge. Saa skal jeg i øvrigt tilføje, at Seminarieloven af 1894, der afskaffede Eksamenkommissionen, har bidraget sit til at gøre Seminarieundervisningen ringere. Det er nemlig rimeligt at antage, at mange Lærere falder for Fristelsen til at glimre ved Eksaminerne, og saa lempes de Eleverne igennem med en daarlig Eksamen, skønt de i deres inderste Hjerte maaske maa indrømme, at vedkommende ikke er egnet til at blive Lærer, i Virkeligheden ikke duer til at sendes ind i en Skole. Jeg skal i den Retning nævne en Udtalelse, som er fremsat paa den Tid, da den sidste Seminarielov fremkom, i 1893--94, en Udtalelse fra en, jeg kan næsten sige: eminent dygtig Seminarielærer, nemlig gamle Martin Christensen fra Gedved. Han sagde med Hensyn til den Forandring, som den Gang skete, da vi afskaffede Eksamenkommissionen og indførte en Censurkommission — hvis jeg maa faa den højtærede Formands Tilladelse til at oplæse nogle faa Ord: „Forudsat at alle de nuværende Seminarier fik Anerkendelse og Eksamensret, vilde Kampen for Tilværelsen let medføre, at der blev lige saa mange forskellige Eksaminer, som der er Seminarier, og den daarligste af alle Konkurrencer vilde opstaa, Konkurrencen om, hvem der paa den lempeligste Maade kunde eksaminere sine Elever til den bedste Eksamen. Skulde dette forhindres, maatte Skolerne underkastes en Kontrol baade ved Eksamen og ved den daglige Undervisning, saa at de vilde miste hele deres Selvstændighed og Undervisningsfrihed“.

Vilhelm Rasmussen: Jeg for min Del hilser det foreliggende Lovforslag med stor Glæde. Efter de Erfaringer, jeg har gjort dels som Lærer ved et Seminarium

og dels paa anden Vis i Skolens Tjeneste, mener jeg, at det ikke blot er berettiget, men i allerhøjeste Grad ønskeligt, at vi paa den grundigst mulige Maade overvejer, hvorledes Læreruddannelsen bør være her i Landet. Med Hensyn til selve Kommissionens Sammensætning, Antallet af Medlemmer og Fordelingen af Mandaterne imellem Rigsdagsmænd og sagkundige udenfor Rigsdagen kan jeg imidlertid ganske henholde mig til det, der er sagt derom af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen). Naar jeg har bedt om Ordet, er det kun for at gøre nogle Bemærkninger til, hvad jeg vil kalde de vejledende Tanker, der er fremkommet under Diskussionen fra forskellige ærede Medlemmer, der har haft Ordet.

Der er for det første stillet det Spørgsmaal: Er det rigtigt at sige, at Læreruddannelsen her i Landet er ringe? Men man glemmer, naar man skal besvare dette Spørgsmaal, at Svaret selvfølgelig er afhængigt af de Fordringer, man stiller. Hvis man stiller beskedne Fordringer til Læreruddannelsen, vil man kunne komme til at besvare Spørgsmaalet saaledes: Nej, Læreruddannelsen er ikke ringe her i Danmark. Stiller man derimod meget betydelige Krav, endogsaa Krav, der er ganske uafhængige af, hvor vidt man er kommet i andre Kulturstater, kan Svaret logisk nødvendigt blive det stik modsatte: at Læreruddannelsen er ringe. Det drejer sig her om at anlægge en rigtig Grundbetragtning, før man er i Stand til med Fornuft at besvare dette Spørgsmaal. Og nu vil jeg sige, at den Gang jeg var Seminarielærer, fik jeg i hvert Fald gennem een Iagttagelse allerede den Gang vakt den Anskuelse hos mig, at Læreruddannelsen er ringe, og at den, saaledes som Lovgivningen i Øjeblikket er, med Nødvendighed maa blive ringe. Det, der gav mig den Anskuelse, var den Omstændighed, at det faktisk ikke er muligt paa vore Seminarier grundigt at lære Eleverne at tænke selv, thi der er ikke Tid til det. Det blev ikke saa sjældent paa Lærermøderne paa det Seminarium, hvis Lærerkorps jeg havde den Ære at tilhøre, gjort gældende, at der stilledes saa store Krav til Lærerne i Henseende til at bringe deres Elever Kundskaber i den overordentlig korte Tid, de havde at arbejde med dem i, at de ikke kunde faa Tid til metodisk at indøve dem i den Kunst at tænke selvstændigt, ja, end ikke i den Kunst at iagttage for derved at